

A beszélő csodaágy meséje

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer hét fiútestvér egy nagy házban. Hat közülük keményen és

szorgalmasan dolgozott, hogy mindenük meglegyen, de a legfiatalabb fiú szörnyen lusta volt, még egy szalmaszálat se tett soha keresztbe. Bátyái egyre jobban haragudtak rá, sokszor nógatták, keressen már rendes munkát magának, de ő ügyet se vetett rájuk. Evett, ivott, aludt, és a faluban csavargott, szórakozott. Egy napon a legidősebb fiú megalévelte öccse lustaságát, és megparancsolta a feleségének, ne adjon semmit neki vacsorára. Este, mikor az ifjú naplopó hazaért, és kérte a vacsorát sógornője bejelentette: számára ma nem főztek. -Aki nem dolgozik, ne is egyék - fűzte hozzá az asszony. A fiú nagy haragra lobbant, hiszen soha életében nem bántak még így vele. Elhatározta, hogy tovább nem marad a házban. Másnap kora hajnalban útra kelt, hogy szerencsét próbáljon. „Majd megmutatom én nekik, hogy nincs szükségem a vacsorájukra!” - füstölgött magában a lusta testvér. Ahogy rábukkant az első gyalogútra, rögvest arra indult, és sokáig ment, mendegélt, Addig-addig vándorolt, míg a fáradság le nem verte a lábáról és nem tudta útját tovább folytatni. Kimerülten érkezett el egy nagy faluhoz, és fáradtan kószált ide-oda, munkát keresve a szép nagy házak között. Végül egy áccsal találkozott, aki meghívta, finom vacsorával vendégelte meg, és szállást is adott neki éjszakára. Másnap a fiú hálából segített az ácsnak kifaragni a gerendát. Olyan nagy érdeklődéssel és szorgalommal dolgozott, hogy az ács megszerette, és édesfiaként bánt vele. Repültek a napok és hónapok, a lusta fiúból kiváló ács lett. Az öreg ács olyan elégedett volt vele, hogy egyetlen leányát is hozzáadta feleségül. Az esküvő után az ifjú visszasüppedt szokott nemtörődömségbe. Nem dolgozott, evett-ivott, vígan élt, gondtalanul szórakozott feleségével. Az öreg ács egyre gyakrabban korholta és számtalan jobbnál jobb munkát kínált neki, de a fiú csak visszautasította. Teltek-múltak a hónapok, és az öreg ács egyre növekvő haraggal dolgozott naplopó vejére. Végül is elhatározta, hogy se lusta leányát, se vejét nem eteti ingyen többé. Kikergette őket a szép házból, és azt tanácsolta, hogy próbáljanak máshol szerencsét. Mivel azok csak ámultak-bámultak, a saját kezével lökte ki őket, és nászajándékul egy ládikót hajított a fiú után, amely ácsszerszámokkal volt megrakva. -Itt van a nászajándék! – kiáltotta az öreg haragosan. -Ha használod is ezeket a szerszámokat, gondtalanul fogtok élni! De a házamban ne lássalak benneteket többé, hitvány hamuórlők! – Azzal becsapta a kaput, és visszatért műhelyébe. Az ifjú és a felesége messze-messze vándoroltak, és egy kicsiny

kunyhóban telepedtek le. Volt valami kevés pénzük, azzal kezdhettek volna új életet,

de egy-két nap alatt elfogyott. -Most, ha nem akarod, hogy éhezzünk, jobb lesz, ha munkához látsz – mondta az asszony. -Mihez kezdjek? – kérdezte az ifjú. -Eredj a dzsungelbe, vágj fát, hozd haza, faragj szép bútorokat, például ágyat, szekrényt, asztalt, széket. Ha elkészültél, vidd ki a piacra, és bocsásd áruba. Abból a pénzből pedig, amit kapsz, vegyél ennivalót és ruhákat!

– tanítgatta élheterlen férjét a talpraesett asszony. Úgy is tett. Másnap már pirkadatkor útnak eredt a dzsungelbe. Fát vágott, és halomba rakta. Munka közben megéhezett és megszomjazott. Banánt tépett a közeli pálmafáról, és egy liánnak – a dzsungel kúszónövényének – méteres hosszúságú, letört szárából itta a vizet. Vállára vette a kötelet, hazahúzta a kivágott, halomba rakott és gondosan összekötözött hasábokat. Otthon nagy szorgalommal dolgozott, ágyat, asztalt, szekrényt faragott, és jó pénzért adott el mindent a piacon. Az ifjú asszony boldog volt. Nem kellett az éhezéstől félniük, és még arra is maradt pénzüik, hogy szépen berendezzék házikójukat. Ezentúl így éldegéltek. Egy napon mélyen bement az ifjú a dzsungelbe, mert jó minőségű fák után kutatott. Nagy meglepetésére két ember hangját hallotta, akik vidáman beszélgettek egymással. Hiába fordult körbe-körbe, senkit se látott, csupán két hatalmasra nőtt fa álldogált ott, ahonnan az előbb a hangok hallatszottak. Az ifjú nehéz munkával kivágta a két hatalmas fát, hazagurította őket, és gyönyörű, faragott lábú ágyat készített belőlük. Mikor a piacon árulni kezdte a csodálatosan faragott ágyat, éppen arra járt az ország királya, és azonnal megvásárolta az ifjútól. Nem sajnált érte egy zsákocská aranyat. Az ifjú boldogan cipelte haza a pénzt feleségének, a király pedig megparancsolta szolgálóinak, hogy az új ágyat vessék meg selyempárnával és takaróval, mert ezentúl abban akar aludni. Jó vacsora után a király visszavonult hálószobájába, és befeküdt az új ágyba. Egyszer csak hallja, hogy az új ágy bal első lába így szól a másik háromhoz: -Kimegyek egy kicsit csavarogni! Tartsátok rendesen az ágyat, pontosan úgy, mintha én is itt volnék. Hamarosan visszajövök! És a király látta, hogy a láb kiballag a szobából. Mivel nem tudott elaludni, csendben várta az ágy láb visszatértét. Az nem is váratott sokáig magára, megjött hamarosan. -Hol jártál? Mit láttál? – kérdezte az ágy másik három lába. -A király konyhájában jártam –felelte a bal első láb. -És mit gondoltok, mit láttam? A szolgálólányokat, akik a király ételmét nagy csomagokba rakják, és saját házukba küldik! Ekkor így szólt a bal hátsó láb: -Testvéreim, most ti hárman tartsátok az ágyat. Kószálok egy kicsit, és elmesélem nektek, hogy mit láttam! - Azzal fűgén útnak eredt. Hamarosan visszatért, és a helyére állt. -Hol jártál? Mit láttál? - kérdezte az ágy másik három lába. -A király kincseskamrájában jártam - felelte a bal hátsó láb. -És mit gondoltok, mit láttam? A király tisztartóját láttam, ahogy két zsákot teletömködött arannyal, és hazavitte. A hűséges tisztartó! -Most rajtam a sor - szólt a jobb első láb. -Tartsátok az ágyat, testvéreim,

hamarosan visszatérek! – Azzal elillant, mint a kámfor. Rövid idő múlva lihegve tért vissza, és egyenesen a helyére ugrott. -Gyalázat! Gyalázat, amit láttam! – kiáltotta felindultan. -
Meséld el gyorsan! - kérlelte az ágy másik három lába. -Miféle gyalázatról beszélsz? -Hogyan meséljem el azt, amit láttam? – kérdezte a jobb első láb. -A királyné szobájába mentem, és ott láttam a király miniszterét. A királyné mellett ült, és csendesen beszélgettek. -Miről beszélgettek? Mit beszéltek? - kérdezte az ágy másik három lába. -A jobb első láb folytatta: -
„Öld meg a királyt – mondotta a miniszter a királynénak -, akkor boldogan élhetünk kettesben.” „Ó, nem, nem tudom megtenni, nem tehetek ilyent!” – tiltakozott a királyné. A miniszter erre nagy haragra lobbant. Arcul ütötte a királynét, olyan erővel, hogy öt ujjának nyoma ott maradt a felséges asszony orcáján. -Milyen borzasztó! - kiáltotta az ágy másik három lába. A király figyelmesen végighallgatta a faragott ágylábak beszélgetését, és megborzadt. Nem bírta tovább, kiugrott az ágyból, és egyenesen a királyné hálószobájába rohant. Ahogy felesége arcára pillantott, látta rajta a miniszter öt ujjának nyomát. -Mi történt az arcoddal? - kérdezte tőle a király. A királyné rémülten ugrott talpra. -Az arcommal? - hebegte. – Ó, igen, beütöttem az ágy sarkába. A király testőreiért küldött. Megparancsolta nekik, hogy hozzák elébe miniszterét, tisztartóját és a konyhán dolgozó szolgálólányokat. Ezután börtönbe záratta a királynét és a minisztert, és szigorúan megbüntette a tolvaj tisztartót és a szolgálólányokat. A király nagyon hálás volt az ifjú ácsnak, akitől a bűvös ágyat vásárolta. Meg akarta jutalmazni, de az ifjút sehol se találta. A király ekkor kidoboltatta és kihirdettette az országban, hogy annak az embernek, aki az ágyat készítette, jelentkeznie kell a palotában. Az ifjú ács hallotta a parancsot, de azt hitte, azért keresik, mert valamit elhibázott az ágyon, és a király talán meg akarja büntetni. Annyira félt, hogy elrejtőzött a dzsungelbe. A katonák végül rátaláltak és a király elé vezették. -Megmentetted az életemet azzal, hogy nekem adtad el azt a csodálatos ágyat- szólott a reszkető ács a király. -Azért hívattalak, hogy megjutalmazalak. Sok jó földet és egy szép házat adományozok neked ezért a kiváló munkáért. Az ifjú ács nagyon meglepődött, de őszintén hálás volt a bőkezű ajándékért. Még sok-sok esztendeig élt boldogan a szép házban feleségével, és számtalan csodálatos bútort készített. Még ma is élnek, ha meg nem haltak.